

Ето че новите ботуши го ядосаха още повече. Сега краката му, като че ли бяха стиснати в менгеме и като че ли стъпаше на игли. Не, това не можеше да се изтърпи!

„По дяволите!“ помисли си чичо Петър. И мина му през ума, че старите му ботуши бяха най-добри, но той не искаше да признае това.

„Ако ги сменя пак — а аз трябва да ги сменя, инак ще осакатея — ще си отварям очите“.

Чичо Петър скита доста време насам-нататък, като куцукаше, защото всяка стъпка му причиняваше болка, и не можа да намери удобни за него ботуши.

Най-после сжгледа един момък, който носеше чифт ботуши. Той го запита, дали е сжгласен да ги разменят.

„Ако се спазарим!“ каза момъкът.

И започнаха да се спазаряват, а това не беше лесна работа. Най-после чичо Петър получи ботушите, и за това трябваше да доплати четири крони.

Той ги обу. Пристъпи една крачка и се спря. Натисна тук, натисна там — никаква болка не усещаше. Направи втора крачка с другия си крак — пак не усеща нищо. И тръгна той свободно, и беше неизказано доволен.

„Най-после, намерих ботуши, каквито ми трябваха“, помисли си чичо Петър.

Той се върна в къщи предоволен, макар тази размяна да му струваше вече десет крони.

„Е що?“ мислеше си той. „Хубавото нещо без пари не се добива. Как ще се изненада моята жена, като види, че сега имам по-хубави ботуши!“

Като стигна у дома си, той влезе в стаята, тръгна насам-нататък, като мятеше колкото можеше напред краката си. Жена му продължаваше да си преде, без да го погледне.

„Не видиш ли, жено“, каза най-после чичо Петър, „какви хубави ботуши имам? Е, какво ще кажеш?“

И той подаде напред десният, а след това левия си крак.

„Не са ли тесни, или тѣпи в прѣстите, или кѣси?“

„Ама че въпрос! Като че ли са изляти на краката ми! Е, какво ти казах аз? Най-после не намерих ли хубави ботуши? За това доплатих десет крони, ама нали ми са удобни!“

„Десет крони!“ извика Грета. „Десет крони!“